

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **TITANUM a.s.** se sídlem Špálova 413/2, Ostrava-Přívoz, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Krejsou, advokátem se sídlem Týn 1049/3, Praha 1 – Staré Město, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě** se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2010 č.j. 5603/10-1500-801323, ve věci zajišťovacího příkazu,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I (dále jen správce daně) ve věci zajišťovacího příkazu ze dne 4.6.2010 č.j. 122908/10/388942803416.

Namítl, že:

- 1) nebyly dány podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, když
 - a) žalobce nebyl nekontaktní v průběhu daňové kontroly, se správcem daně spolupracoval,
 - b) argumentace správce daně, že u žalobce došlo ke změnám v akcionářské struktuře, je nepřesvědčivá, takové změny nejsou v systému tržní ekonomiky ničím neobvyklým,
 - c) správce daně, měl-li pochybnosti, měl je nejprve vyjasnit s žalobcem,
 - d) žalobce dosud řádně plnil své daňové povinnosti;
- 2) žalobci bylo zajišťovacím příkazem prakticky odňato právo odkladného účinku při odvolání proti platebnímu výměru, došlo k možnému obcházení smyslu zákona;
- 3) žalovaný vybočil z mezí správního uvážení (zde žalobce obecně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – č.j. 6A 25/2002-42).

U dnešního jednání navíc uvedl, že správní orgány neměly podklady pro odůvodněnou obavu a tedy vydání zajišťovacího příkazu, a to podklady týkající se povolení k provozování daňového skladu, který provozuje ČEPRO.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K otázce mezí správního uvážení uvedl, že žalovanému není zřejmé, z jakých skutečností žalobce dovodil závěr o překročení těchto mezí žalovaným.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 71 odst. 1 věty první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), je-li odůvodněná obava, že úhrada nesplatné nebo dosud nestanovené daně bude v době jejich splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně s uvedením důvodů, pro něž pokládá vybrání za ohrožené, vydat zajišťovací příkaz.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce daně prováděl u žalobce daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty se závěrem, že předpokládaná výše dodatečně stanovené daně za období duben až září 2009 bude 135.199.607,- Kč. Tuto značně vysokou částku pak porovnal s finanční situací žalobce (konkrétně a podrobně popsáno v odůvodnění zajišťovacího příkazu na str. 3 až 4) a dospěl k závěru, že zde existuje odůvodněná obava, že úhrada takové částky neodpovídá finančním možnostem žalobce. Navíc u žalobce došlo v průběhu kontroly k významným změnám akcionářské struktury – dosavadní 100% vlastník daňového

subjektu (česká fyzická osoba) snížil svůj podíl na 10%, zatímco 90% akcionářský podíl nabyla právnická osoba se sídlem na Kypru.

Skutečnost, že u žalobce došlo ke změnám v akcionářské struktuře, nebyla jediným důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu. Za stěžejní důvod považuje soud v souladu s žalovaným právě výše zmíněnou finanční situaci žalobce v porovnání s částkou, kterou by měl uhradit na základě výsledků daňové kontroly. Soud zároveň podotýká, že vůči tomuto druhému důvodu žalobce žádné námitky v žalobě nevznese. Žalobní námitka 1 b) je tedy nedůvodná.

Pokud jde o žalobní námitky 1 a), c) a d), ty shledal soud irelevantními. I v případě, že daňový subjekt plně spolupracuje se správcem daně a v minulosti byla jeho platební morálka příkladná, není vyloučeno, že budou shledány tak závažné okolnosti, které odůvodní vydání zajišťovacího příkazu, jak tomu bylo právě v projednávaném případě žalobce. Z obsahu správního spisu dále nevyplývá, že by měl správce daně nějaké pochybnosti, které by bylo nutno vyjasnit s žalobcem před vydáním zajišťovacího příkazu. Ostatně žalobce sám tyto namítané pochybnosti v žalobě žádným způsobem nekonkretizoval tak, aby se jimi mohl soud blíže zabývat při přezkoumávání napadeného rozhodnutí.

Podle § 71 odst. 3 věty první a druhé ZSDP, proti zajišťovacímu příkazu se lze odvolat. Odvolání nemá odkladné účinky vůči zajišťovacímu příkazu.

Zajišťovací příkaz je nástrojem mimořádným, použitelným pro vymezené specifické případy. Přímě v zákoně je také zakotveno pravidlo, že odvolání vůči němu nemá odkladné účinky (opak by popíral smysl zajišťovacího příkazu). Pokud jsou splněny podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu (a tak tomu v daném případě bylo), nelze považovat vyloučení odkladného účinku odvolání proti němu za obcházení smyslu zákona. Námitka 2 je tedy nedůvodná.

Třetí žalobní námitka obsahovala jen tvrzení, že žalovaný vybočil z mezí správního uvážení, nebyla zachována zejména zásada proporcionality. Nic více (kromě obecného odkazu na rozsudek NSS) žalobce neuvedl. Takovou námitkou se soud nemohl zabývat pro její naprostou obecnost. Jak vyplývá z ustálené judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví, *líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).

Námitka, vznesená žalobcem u jednání, je opožděná. V souladu s § 72 odst. 1 s.ř.s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V souladu s § 71 odst.2 větou třetí s.ř.s.

rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce – pozn. soudu) jen ve lhůtě pro podání žaloby. V daném případě bylo napadené rozhodnutí žalovaného doručeno žalobci dne 26.7.2010, takže lhůta pro (rozšíření o další) žalobní body skončila dne 27.9.2010 (pondělí). Nejedná se přitom o pouhou konkretizaci některého z žalobních bodů uvedených v žalobě, nýbrž o tvrzení nová, samostatná. Opožděně podanou námitkou se tedy soud již nezabýval.

Na základě výše uvedeného soud zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z procesního úspěchu žalovaného ve sporu, který se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 17. října 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu